

Glasilo „Slovenskega čebelarkega društva“

za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Urednik: Ob pričetku šestega letnika »Čebelarja«. — Fr. L.: Mesečna opravila. — Jan. Jurančič: Stiskalnica za vosek. — Fr. L.: Kako si vzgojiti izvrstne čebele? — Urednik: Mednarodna čebelarska razstava na Dunaju 1903. — Fr. Rojina: Iz popotne torbe. — Dopisi. — Vprašanja in odgovori. — Izkaz. — Raznoterosti. — Listnica uredništva. — Čast. gg. članom. — Oznanila.

Ob pričetku šestega letnika „Čebelarja“.

(Urednik.)

Pet letnikov našega društvenega lista je romalo že med naše čebelarje. Navduševal in poučeval jih je v tisti stroki kmetijstva, ki je pri nas najbolj zanemarjena, a je vendar tako lepa, zanimiva in vrhutega tako koristna in dobičkonosna, da je človeku res neumevno, zakaj ravno čebelarija ne samo ne napreduje, temveč očitno propada. Pa poreče kdo: Če bi bila čebelarija res tako lepa in koristna, kot jo vedno in vedno slave in povečujejo „Čebelarjevi“ sotrudniki z urednikom vred, bi ne bila le privilegirana zabava starih očancev, ki niso že za drugo opravilo, kot ves božji dan presedeti pred ulnjakom, in bila bi tudi od države in dežele bolj spoštovana in podpirana, kot je zdaj. To je res, da marsikdo misli, da je čebelarija le samo zabava, s katero se ravno čas trati, v resnici pa je vendar velike važnosti in če se pravilno goji, prinaša tudi prav obilne dohodke ter obrestuje v to naloženi kapital višje, kot vsako drugo podjetje, kar se je v prejšnjih letnikih „Čebelarja“ že dokajkrat dokazalo in bo še večkrat prilika o tem govoriti. Kljub temu pa, da po svoji izkušnji marsikateri izmed naših sotrudnikov ve, koliko lepih novcev mu donaja čebelarija takorekoč za nameček za prijetno zabavo, ki jo je imel s svojimi čebelami, vendar ni nikoli še nihče komu priporočal, se izključno le s čebelarijo ukvarjati, kajti če je letina slaba,

elar tak revež, kot je vinogradnik, če mu toča trsje pobije, ker z njim pobije vse. Naša stroka je le postranki zaslužek in poboljšek, pa tak, da je neprecenljiva škoda, da tako malokdo poseže po njem; stotisoče bi si lahko več pričebelarili in ti stotisoči bi mogli zamašati marsikatero luknjo, ki zeva v našem narodnem gospodarstvu.

Če država in dežela čebelarstva ne podpirata tako, kot bi zaslužilo biti podpirano, še ni dokaz, da le-to ni take važnosti v kmetijstvu, kot trdimo čebelarji. Gotovo pa bo prišel čas, ko bodo zgoraj uvideli potrebo, storiti kaj za čebelarstvo. Vsaj se ne zanašamo samo na vedne denarne podpore, ne, samo za dober začetek naj bi se kaj več storilo, kot se je do zdaj storilo. In za temelj pravega čebelarstva potrebujemo v prvi vrsti pouka. Kadar bomo znali pametno, pravilno, racionalno čebelariti, potem ne bomo več mledovali: dajte, dajte! Sami si bomo pomagali, ker si bomo znali, a zdaj si ne znamo še.

To ni res, da bi bila čebelarija privilegirano opravilo samo za stare dede, kot je rekel nekdo, tem dedom gre le priznanje in zasluga, da so nam ohranili še nekaj čebel, znanja in pravega čebelarskega ponka pa nam niso mogli dati, ker ga sami niso od nikogar prejeli. Tako čebelariti, kot se sploh pri nas čebelari, se ne more imenovati umno, ampak nazadnjaško, ker je gotova resnica, da je bila pri nas čebeloreja pred 50 in več leti veliko bolj razvita, kot je sedaj. Znak razadnjaštva so sedanji mali panjički, ki so naravni vzrok vedno večjega števila praznih ulnjakov. Janša je čebelaril v 14 col širokih, 30 col dolgih in 6 col v svitlobi visokih panjih, a naši gorenjski panjički, kakšni so še ti?! Pa mi je trdil nekoč zelo prileten čebelar, da so iz majhnega panja ravno taki roji, kot iz velikega! Nezmisel! Že prvec je tak, da komaj v majhnem panju kot zapre, drujca ali celo trekovca pa visi za pest v kakem kotičku in pri najboljši paši ni v stanu se toliko razviti, da bi bil za pleme. Ni čuda, če kaka huda zima vzame na tisoče takih siromačkov.

Zatoraj bo „Čebelar“ tudi v prihodnje vedno in vedno opominjal se oprijeti velikih panjev. Če pa že nima kdo ne volje ne sredstev si napraviti gerstungovcev, Droryjevih ali dunajskih panjev, naj si vsaj napravi navadne panje, poštene mere, naj družji drujce in trekovce, da bo sčasoma prišel do močnih plemenjakov, ki bodo dajali velike roje, dobre za kupčijo in za med in zopet za pleme.

Naj bi „Čebelar“ ne bil glas upijočega v puščavi, kjer ga nihče ne sliši, marveč je namenjen vsem našim čebelarjem. Naj stopijo zato vsi v čebelarsko društvo in če kak ud ve za čebelarja, ki še ni ud, naj ga pridobi, da bomo vsi ena družina, ki naj zaupa svojemu glasilu „Čebelarju“ in se ravna po njegovih navodilih, kakor se ravna družina po modrih naukih svojega voditelja-očeta!

Mesečna opravila.

(Piše Fr. L.)

Naj se zgodi po Vaši volji, g. urednik!

A takoj v začetku sporočil in naročil glede mesečnih čebelarških opravil se moram zavarovati proti možnemu očitaniu, da ne sporočam ničesar novega, česar bi že ne bili v prejšnjih letnikih brali.

Jaz pripoznam, da ga ni nauka in navodila za naša čebelarška mesečna opravila, katero bi še ne bilo objavljeno. Vendar pa brez skrbi trdim, da ne more nobenemu škodovati, ako ponovi to, kar je že slišal, bral ali pa sam skusil, ker ponavljanje je mati modrosti!

Prosinec.

Ta mesec skrbi, da bodo imele tvoje čebele mir, mir, pa še enkrat popolni mir!

Nemoteni mir v čebelnjaku in njega bližnji okolici! Sam pa, kar je zelo važno, vstopi brez vsega šuma in ropota vsaki teden vsaj enkrat v čebelnjak, pritisni uho na vratica vsakega panja in prisluščaj. Če si čebele toplo zazimil s zadostno zalogo dobrega medu ali sladkorja in sedaj čuješ, kako mirno, zadovoljno si šepečejo — bodi brez skrbi! Imajo dosti gorkote in zraka, skratka ne potrebujejo ničesar.

Narobe pa, če razburjeno vršijo, potem jih ali hudi mraz premaguje ali pa imajo premalo zraka. Zato poglej v panjevo žrelo, če ni morda zamašeno z mrtvimi čebelami ali pa s snegom.

Žrelo je treba le zaradi rovke za zimo z žično mrežo zapreti — ako pa ni nobenega sledu po rovkah in čebelnjak imaš spredej s špranjastimi vratmi zaprt, da nobena ptica k žrelom ne more, je boljše, da so žrela čez celo zimo odprta.

Mislím, da si vzimil le močna čebelna ljudstva in pri teh se ni treba bati, da bi jih še tako hud mraz končal, če so dobro s slamo ali mahom obložene. Nedostatek zraka v panju povzroča zaduhlost in vlažnost, iz te pa nastane plesnoba, ki bolj škoduje čebelam kakor mraz, katerega se čebele z obilnejšim zavživanjem medu lažje ubranijo kot bolezni, po plesnobi povzročene. Sicer pa če je prehud mraz, čebele še bolj gorko odeni ali obloží.

Tudi radi žeje so nekateri panjovi nemirni, a ker se pri nas večjidel vzimijo na ajdovem ali resjevem medu, zato ni nevarnosti, da bi se jim isti v celicah zgostil in pogrešal potrebne mokrote. V slučaju žeje se napoji gobica z vodo in previdno potisne nad čebelno gnezdo. Ob južnem, toplem pa deževnem vremenu je koristno panjem odvzeti nekoliko odeje ali pa sprednja vrata čebelnjaka odstraniti, da ne postane v panjovih pretoplo in vlažno. Pri solčni toploti 8—9° C potrosi v bližini čebelnjaka sneg s senenim drobnom ali prstjo, odstrani mreže izpred žrel in dovoli svojim varovankam izpreleteti in osnažiti se.

Preden pa prično izletavati, odpri brez velikega ropota panjeva vratica, osnaži panjevo dno ali pa, če si imel na dnu popir, potegni ga z mrtvimi

ebelam čivun, panj hitro zopet zapri in poglej med mrliče, če ni morda med njimi matice, kar bi moral na panj zaznamovati.

Dna panjev vselej pri vsakem izletu zimskega časa osnaži, ker drugače ne moreš natančno nadzorovati in spoznati položaj vsacega posameznega čebelnega ljudstva in čebelam prihraniš nepotrebno in za nje ta čas tudi nevarno opravilo! Po množini zdrobljenega voska na dnu panjev (iz celičinih pokrovcev) in po prostoru, kjer se ta drobnarija nahaja, lahko spoznaš, kje sedi čebelni grozd in koliko so dosedaj porabile živeža. Včasih se najdejo (po večmesečnem brezizletnem vzimljenju) na voščenenem prahu ali mrtvih čebelah tudi čebelni odpadki v podobah rujavkastih kapljic ali pik. Te nas učijo, da čebele dotičnega panja trpijo za driskavico. Take so skrajno potrebne izleta, da se očistijo. Driskavico povzroči ali slab živež, vlažnost ali pa prehlajenje. Mrtve čebelne ličinke ali pa bube na dnu panja opozarjajo nas, da čebelno ljudstvo goji plod, kar se pa le pri najbolj močnih plemenjakih dogaja. Pa bolje je, da ta mesec še s plodom mirujejo.

Slednjič za ta mesec še potrebna vprašanja: Ali si že naročen na „Slov. Čebelarja“? Ali bereš kaj čebelarskih časnikov in strokovnih knjig? Ali imaš v zalogi za spomladansko rojenje dosti čebelam ugodnih in tudi po zunajnosti čednih panjev? Vse v dobrem stanu? Dosti pravokotnih okvirčkov s pravilnim razdaljem? Ali tvoje čebelarsko orodje zadostuje vsem zahtevam umne čebeloreje? Ali si že v jeseni pridobljene voščine raztopil? Ali je čebelnjak v dobrem stanu? Če in ali imaš že vse glede popravil premišljeno in pripravljeno?

Čebele ta mesec mirujejo — mi se pa z vsem potrebnim preskrbimo, da bomo mogli vzorno, umno in z uspehom čebelariti!

Stiskalnica za vosek.

(Sp. Jan. Jurančič.)

Dandanes imamo za čiščenje voska že toliko število priprav, orodja in strojev, da je začetnik in manj izkušen čebelar res v zadregi, kaj bi pri nabavi izvolil, da bi svoje „zavržene, nerabljive šare“ še za en komad ne pomnožil, mošnje pa za lepo število kronic brezuspešno ne olajšal. In to je v resnici tem lažje mogoče, ker je izmed velike množine teh vsakovrstnih priprav malo ali — nič takih, da bi jim človek ne imel, brez vsake stroge sodbe, večjih ali manjših napak očitati. Marsikateri čebelar se je že močno varal, ko si je naročil kak drag topilnik, kateri je nepovoljno izvrševal zaželjeni in pričakovani uspeh. Kdor se je z lastnimi očmi prepričal ter se pri tem oziral na vse v tej zadevi potrebne lastnosti in razmere, mi bo gotovo pritrđil, ako rečem, da še sploh v vseh ozirih dobre in nepomanjkljive priprave za čiščenje voska nimamo. Stiskalnice so ceneje, vendar delajo nekatere prav pomanjkljivo; topilniki so dražji, nekateri jako dragi, pa tudi ne izločujejo voska popolnoma (kemično čisto) od tropin, zraven tega še pride delo vsled izdatne kurjave primeroma jako drago in se vosek v največ slučajih navzame grde, črne barve vsled tega, ker je prišel preveč v dotiko s kovinami.

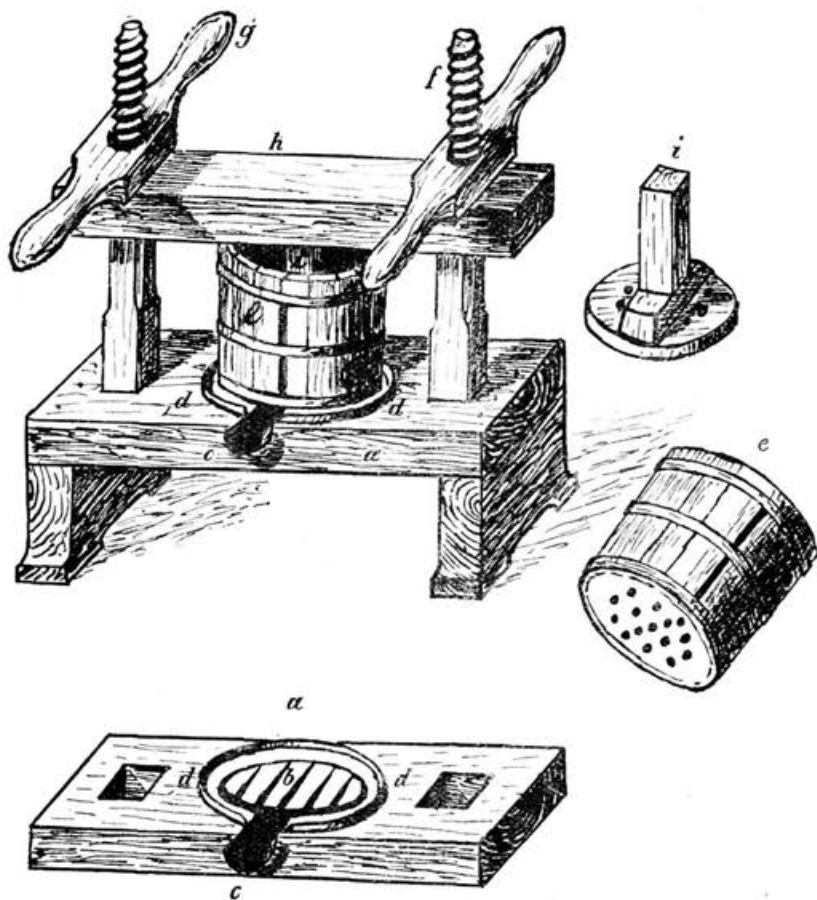
Poskušnje so seveda proste in temu se dopade to, drugemu ono. Komur kaže, da postavi topilnik na ognjišče, si zažge smodko, vzame časnik v roke ter se vsede zraven topilnika in tako v prav prijetnem položaju pričakuje pritekajoči vosek, zraven mu pa še ni mar za kakih 15%—30% voska, kar ga še ostane v tropinah, ta si gotovo ne bo omišljjal kakove stiskalnice, pri kateri bi moral večkrat za par minut „svoje telesne moči pokazati“.

Namen teh vrstic je, manj izkušene in manjše čebelarje, kateri si ne morejo ali jim ne kaže omišljati si kake drage priprave, seznaniti tudi s cenejšim orodjem, namreč s stiskalnico za vosek. Hočem pa pri tem takoj omeniti, da bi ta stiskalnica, zlasti če bi se naredila nekoliko večja, zamogla kateremukoli „velikemu“ — da celo „največjemu slovenskemu čebelarju“ služiti bolje, nego marsikateri drag topilnik. Poznam čebelarje, katerim gotovo razni topilniki niso neznani in ki prezimujejo do 80 panjev čebel, pa izhajajo prav dobro s tukaj popisano stiskalnico že mnogo let. Nikakor pa ne mislite dragi mi čitatelji, ko obsojam razne druge priprave ter povzdigujem le to stiskalnico, da Vam hočem v njej predstavljati kak nedosegljiv „unikum“; le toliko rečem z mirno vestjo, da izvršuje svoj namen prav dobro in da si jo za majhno svoto lahko omisli tudi ta, ki mu ni mar izdajati za čebelarsko orodje mnogo denarja (in med temi dandanes gotovo že niso le reveži). Še več vredno je pa to, da si jo lahko marsikdo do malega sam naredi ali vsaj doma izdelati pusti.

Stiskalnica, kakoršno imam v mislih in nam jo kaže pridjana slika, je narejena iz trdega, najbolje hrastovega lesa; vrtili (vijaka, šravba) ste pa iz gabrovega ali hruškovega lesa. Plošča *a*) je 6 cm debela, 26 cm široka in 60 cm dolga. Na sredi ima zareze *b*), eno v krogu (v premeru 18 cm), druge pa počrez; vse te zareze so proti prednji strani globljeje in širje (okoli 1 cm), proti zadnji strani so pa ozke in plitve, da se vosek po njih tem lažje proti žlebu *c*) izteka. Okoli teh zarez pritrđi se še 15 mm širok obroč iz ploščevine *d*) in sicer tako velik, da je okoli in okoli vsaj za 1 cm oddaljen od stiskalne posode *e*). Dno te stiskalne posode mora biti s spodnjim robom v eni ploskvi, tako namreč, da, ko posoda stoji, se tudi dno v celem površju tal dotika, da se pri stiskanju ne izlomi. Dno ima več po 1 cm velikih lukenj, skozi katere izteka vosek. Posoda ima še na prednji strani od zgornjega do srednjega in od tega do spodnjega obroča po eno, 6 mm široko zarezo, da oni vosek, ki prihaja na vrh, lahko sproti odteka. Stiskalna posoda je na vse strani 20 cm v notranji svetlobi velika; sme pa biti zgoraj le malo širja, nego spodaj, sicer se stiskanje ovira. Na vsakem koncu plošče je pritrjeno po eno (60 cm) dolgo in vsaj 48 mm (v premeru) debelo vrtilo *f*), z materico *g*); na vrtili je natakñjena prevoznica *h*), 6×8 cm debela, ki pritiska na butico *i*). Na vsakem koncu plošče pritrjen je še primerno dolg in 15 cm širok kos hrastove deske, ki služi celi stiskalnici kot noge, da se zamore pod žleb podstaviti primerna posoda.

Natančneje je vse razvidno iz slike, toraj obširnejši popis nepotreben. Konečno še nekoliko o porabi te stiskalnice. Za kuhanje voščin, ki se morajo dobro prekuhati, tako da je vse popolnoma raztopljeno, vzame se čist

— ne masten — lonec, tako velik, da ne drži več nego stiskalna posoda, t. j. približno 5 litrov.

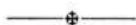

V stiskalno posodo dene se štirivoglat, na vsako stran 65 cm velik kos domačega platna, tako, da gledajo vsi konci in robovi iz posode, sredina platna je pa potisnjena do dna. V to platno tedaj se vlijejo dobro prekuhane voščine, ki se trdno zavijejo v platno s tem, da se konci poslednjega navzkriž zložijo; na vse to se dene butica in vrh te prevornica, katera se z maternicama pritiska. Umevno je, da predno hočemo voščine vliči v stiskalnice, se odvijemo maternice do cela ter se položijo s prevornico in butico vred na stran, da lahko popolnoma prosto delamo. Po parkratnem delu pridobimo si toliko spretnosti, da vijemo obe maternici na enkrat, vsako z eno roko — zlasti dokler še rajši gre — ter zamoremo na ta način prav urno delati. Ko je že večina voska iztisnjena, odvijemo docela, položimo vse prej imenovane premakljive dele zopet na stran ter platno zopet na trdno zavijemo in iznova stiskamo tako dolgo, dokler se sploh maternice vrteti dajo. V presledkih kakih 5 minut še parkrat poskušamo maternice zaviti, da tem čisteje vosek izstisnemo. Tropine odstranimo iz stiskalnice, predno se popolnoma ohladijo, ker jih pozneje

težko ven dobimo; vendar se naj pa počaka blizo eno uro, da se bolj iztisne. V lesenih posodah vosek namreč mnogo dalje vroč ostane, nego v kovinskih; tudi ne navzame se od lesa nikake tuje, grde barve, kar sta dve glavni prednosti lesene stiskalnice pred kovinskim orodjem.

Omenim še, da je prav dobro, zlasti prvokrat, ko mislimo stiskalnico rabiti, da platno in stiskalno posodo v gorki vodi ogrejemo.

Cela stiskalnica je precej prosta in jednostavna, da jo vsak boljši lesni rokodelec zamore narediti po sliki in popisu, vendar ako jo kdo želi naročiti, naj se blagovoli obrniti do pisatelja teh vrstic, pri komur se dobi za 9 kron (pošta Sv. Andraž v Slov. goricah, Ptuj, Štajersko).

Kako si vzgojiti izvrstne čebele?

(Piše Fr. L.)

Bil je lep solnčen dan meseca aprila pretečenega leta.

Ker nisem imel posebnega važnega opravka, namenil sem se obiskati svojega starega soseda čebelarja, nekaj nad poldrugo uro oddaljenega.

Našel sem ga sedečega pred hišo, z vivčkom v ustih, z na prsih prekrižanima rokama. Po kratkem pozdravu prisedel sem k njemu na klopico. Na prvi pogled sem zapazil, da oče Zalesnikov niso ravno pri najboljši volji.

„No kaj pa Vaše čebele? Ali se kaj dobro drže?“ vprašal sem Zalesnika.

„Ah moje čebele! Sem že dočebelaril!“

„Kako? Saj ste zazimili šest panjev!“

„Da, zazimil pa zazimil, a troje mi jih je zima vzela, troje mi jih je zašlo že ta mesec, dasi so imele dosti živeža! Bogsivedi kaj je temu vzrok! Pred petimi leti sem jih imel 24 in letos — nobenega!“

Vstopil sem v njegov čebeljak. Pregledal sem poslednje zapuščene panjove. Satovje, dasi že starejše, je bilo vendar čisto, tu pa tam še nekaj spomladanske zalege, medu in starejše obnožine. Po molju nikjer sledu. Tudi duh panjev ni bil neprijeten — toraj da bi bila čebelna kuga, gniloba panje uničila, je bilo izključeno. —

Te na videz čudne uganke, tudi jaz nisem mogel rešiti. Pa kako neki?! Bil sem sam čebelar začetnik, ki je sicer teorije veliko pohrustal, ali prakse malo obdelal. A danes mi je pa jasno zakaj je Zalesnikov čebeljak zapuščen.

Oče Zalesnikov so čebelarili na samoti v poldrugo uro hoda od drugih čebelarjev oddaljeni dolinici, omejeni deloma z gozdom, deloma z visokimi hribi.

Kupili so pred 10 leti od nekega škatlarja dva panja čebel in prepustili jih popolnoma svojemu naravnemu razvoju. Čebele so spočetkoma dobro uspevale. Paše dosti. Spomladi in na jesen resje, po leti vse polno cvetlic po travnikih in pašnikih, potem kostanj, jelka in smreka, pa tudi nekaj ajde. In rojev! Takoj prvo zimo vzimili so 6 panjev. Drugo leto pa že 17 in medu imeli so dosti!

Zato, kdo bi se neki čudil, če so oče Zalesnik prišli že tretje leto do tega prepričanja, da je najbolje čebele samim sebi prepustiti? Čemu se mešati v njihov naravni razvoj, ko tako izvrstno uspevajo brez vseh človeških „kunštov“?

In kdo bi Zalesniku zameril, da se je slednjič imel za izbornega čebelarja in da je zlasti one čebelarje s tistim premakljivim satovjem imel za nespametne?!

„Le glejte“ — djali so — „računajte, pa boste videli, koliko brezpotrebnih stroškov imajo pri teh čudnih omarah! Čemu neki so? Ali se ne čebelari v naših kranjskih panjovih ceneje in tudi zložneje? Čemu treba, bi rad vedel, teh otročarij in igračic? Okvirčke, umetno satovje, okenca, vratca, slamnate blazine, čudna zapirala, pa še balone! Koliko ropotij!“

Tako nekako hiteli so mi čebelarju začetniku pred štirimi leti dopovedovati, naj si le izbijem iz glave nepotrebne in nerodne „nove“ panjove in pričem, kot on, čebelariti v starih preskušanih kranjskih škatlah.

Ja takrat je bil mož še ponosen na svojo čebelorejo, a danes se več ne hvali — obmolnil je? — Vzrok, da je Zalesnik prišel ob vse čebele, je tale:

Zalesnik je po naravnem razvoju dobival in sprejemal prva leta roje od dveh kupljenih in sebi bržkone že takrat sorodnih panjev. Matice so se morale oplojevati po sebi sorodnih trotilih, ker so bile naravno ločene od drugih čebelnjakov z gozdi in hribi. Tako je nastala plemenitev v krvnem sorodstvu, ki opetovano leto za letom je moralo povzročiti popolni pogin njegovega čebelnega ljudstva.

Saj je vsakemu znano, da iz zdravniških ozirov je tudi pri ljudeh prepovedana ženitev med bližnjimi sorodniki. Da pa plemenitev med seboj in sorodnih živali silno škoduje telesnemu razvoju in da isto opetovano uničuje celi rod — znano je vsakemu le količkaj izkušenemu živinorejcu!

Da se pa eno in isto mora izvršiti po ravno istih naravnih postavah tudi pri čebelah — to marsikateremu čebelarju ne gre v glavo! —

Kako se čebelari po naravnem razvoju?

Čujmo!

Slabiče odpravi navadno huda zima, najtežje panjove pa čebelar z žveplom.

Čebele, nezmerne rojivke, se zavoljo gojenja plodu niso mogle — posebno če ni bilo prav izvrstne jesenske paše — z medom zadostno za zimo preskrbeti.

Čebele medicarke pa zopet nimajo zadosti mladih čebelic — ker niso imele za plod dosti prostora, — in zato ne morejo dobro prezimiti. V dveh mesecih zime izgubijo že skoro polovico svojih starih čebel.

Ne preostaja toraj čebelarju z nepremakljivim satovjem družega, kot prezimiti čebele srednjih lastnosti — ne prehudih rojivk, pa tudi zopet ne preskrbnih medicark.

Take čebele so za prezimljenje najboljše in čebelar ima opravičeno upanje, da mu bodo spomladi uspevale. Sme pričakovati, da se bodo hitro razvijale in donesle mu razven rojev, tudi ob srednji letini, dosti medu.

A kaj pa če so se v krvnem sorodstvu množile, matice oplemenjevale s sorodnimi trotili nekaj let zaporedoma?

Slišali smo, kako so oče Zalesnik dočebelarili! Njegova izkušnja nam zadošča v odgovor.

(Dalje sledi.)

Mednarodna čebelarstva razstava na Dunaju 1903.

(Urednik).

Na vsaki splošni svetovni razstavi je zastopano poleg sto in sto drugih strok, ki tekmujejo med sabo navadno tudi čebelarstvo, a nikoli tako, da bi se iz razstavljenega materiala moglo sklepati, kako visoko je dospelo čebelarstvo sploh. Na svetovni razstavi v Bruselju je bil čebelarški oddelek tak, kot do tistikrat še nikjer, vsaj tako je bilo mnenje vseh čebelarških listov, pa vendar ni bil popoln, ker živih čebel za dolgo časa le malokdo zaupa brez svojega nadzorstva v tako zmešnjavo, ker vsak hip nastane lahko ropanje, ali se pa že pri razkladanju med različnim drugim blagom veliko pokvari. Tudi je prostor tako drag, da se večina manjših čebelarjev boji prevelikih stroškov in samo velike tvrdke morejo do konkurence s svojim različnim orodjem in čebelarškimi izdelki. Zadnja svetovna razstava v Parizu je bila velikanska, a v čebelarškem oziru se ni mogla imenovati svetovna, ker se je razstavljeno takoreč poizgubilo med drugimi brezštevilnimi predmeti; samo Rusija je pokazala, da stoji na višku ne samo v obsežnosti svoje čebelarije, ampak v prvi vrsti v čebelarški literaturi, kajti s takimi apistiškimi deli se ne more ponašati noben drugi narod. Da je tako, prepričal se bo vsakdo na letošnji dunajski svetovni čebelarški razstavi. Brez dvoma bo to največja in najpopolnejša razstava v tem oziru. Čebelarstvo se leto za letom spopolnjuje in zbrali se bodo vsi narodi, da pokažejo, kaj premorejo.

Da bodo pa imele vse velikanske priprave tem večji uspeh in svečano lice, bo kot pokroviteljica vse akcije Nje c. in kr. visokost presvitla gospa nadvojvodinja Marija Jožefa, častno predsedništvo pa Njega ekselenca gospod c. kr. minister za poljedelstvo Karol baron Giovanelli, Njega ekselenca gospod c. kr. deželni glavar Erik grof Kielmansegg, gospod župan Dunaja dr. Karol Lueger in gospod c. kr. sekcijški šef dr. Pavel A. Beck, vitez Mannagetta.

Razstavo priredi „Centralno čebelarstvo društvo za Avstrijsko“ o Veliki noči 1903. v cvetličnih dvoranah c. kr. vrtnarske zadruga in bo trajala od 4. do 26. aprila t. l. Odprta bo vsak dan od 9. ure zjutraj do 7. ure zvečer.

Obsegala bo :

1. Žive čebele,	5. Umetne izdelke,
2. Čebelna stanovanja,	6. Učila in slovstvo,
3. Čebelarstvo orodje,	7. Stroje in
4. Čebelne pridelke,	8. Pavilone.

Naznanilne pole (Anmeldebogen) kakor tudi vsa potrebna pojasnila daje „Ausstellungs-Komitee“, Wien I. Schauflegasse 6. Te naznanilne pole treba poslati omenjenemu odboru do konca februarja t. l.

Za nas bi bilo najumestneje, da razstavimo na skupnem prostoru, ker bo ceneje. Zato naj naznani vsakdo, ki misli kaj razstaviti tudi uredniku „Čebelarja“, da le-ta potom odbora našega društva posreduje pri odboru za razstavo za primeren prostor; tako mu je naročil že v Temešvaru ustmeno

predsednik O. Muck. Sicer pa se bo o tem še v prihodnji seji našega odbora posvetovalo, kakor tudi glede skupnega obiska razstave. Tudi na občnem zboru, ki bo 24. ali 25. februarja, se bomo lahko ustmeno kaj več pomenili o razstavi in o skupni vožnji na Dunaj.

Iz popotne torbe.

(Fr. Rojina.)

Ostal sem na dolgu poročilo o čebelarskem shodu avstrijskih, ogrskih in nemških čebelarjev v Temešvaru, ki se je vršil z vsemi ceremonijami vred od 30. avgusta do 5. septembra p. l., a ker nameravam razven bistvenega dela zborovanja v Temešvuru omeniti — čeravno le površno — tudi kako zanimivost s pota, se mi bo to poročilo toliko raztegnilo, da ga ne bom mogel priobčiti v treh številkah. Če bi pričel toraj z lanskim oktobrom, bi bilo nekaj člankov v lanskem, nekaj pa v letošnjem letniku „Čebelarja“, a da bi eno stvar premleval kar dve leti, to vendar ne gre, in tudi to se ne spodobi, da bi imel urednik prej besedo, kot njegovi marljivi sotrudniki, vsaj mi je že itak nek posebno navdušen čebelar „levite bral“ ter z vso resnobo zažugal, da izstopi iz čebelarskega društva, če ne priobčim njegovega dopisa, poslanega mi 5. decembra p. l. Mislil je namreč, da sem ga, ker ga nisem mogel zavoljo pomanjkanja prostora že v decemberski številki priobčiti, v svoji prevzvišeni uredniški vsemogčnosti izročil košu — (pač ne ve, da še tacega koša, kot ga imajo drugi uredniki, nimam, ampak če kaj res ni za prav nobeno rabo, dam kar mojemu malemu Natku, pa tako, da vidi tudi njegova nekoliko manjša sestra Vidka in ta dva, ki sta mi edina pomoč pri uredništvu, si razdelita na najmanjše koščke, včasih pa hoče tudi mladi kuža svoj del imeti, da se vname pravcati boj) — toda Bog ne prizadeni take nesreče takemu dopisu, kot je n. pr. današnji iz Oseka. Urednik ima sicer nekoliko več prostosti kot mlinar, ki mora kar po vrsti mleti, vendar če je le mogoče, se tudi on po tem mlinarskem principu ravna.

Pa to kar sem zdaj-le napisal, vendar ni iz popotne torbe, bi me lahko kdo prav opravičeno opomnil. Vem, res ni, a kakor sem se takrat ob najboljši ajdovi paši le težko spravil na pot v Temešvar in se nerad ločil od svojih priljubljenih čebel, ravno tako bi se z Vami — dragi čebelarji — tudi zdaj rad še nekoliko pogovoril, predno začnem izkladati iz svoje popotne torbe, posebno bi Vam rad pojasnil še nekaj uredniških prijetnosti, katerih sem se ravnokar spomnil. Pa vsaj jih ne bom pozabil, pridejo že prilično še na vrsto, zatoraj pričnem kar takoj s popotovanjem in videli bode, kako hitro bom do — Ljubljane.

Omenim še, da se za to pot nisem prav nič pripravljaj. Za druga potovanja sem vsaj prej preštudiral: kdaj gre ta vlak, kje bom prenočil, kdaj se odpeljem naprej, kako zvezo imajo vlaki in sto drugih okolščin. Po cele večere sem pregledaval razne zemljevide, počrtaval vozne rede, a zamudil sem navadno takoj prvi vlak, ko se nisem mogel spraviti od doma in mi je še zadnji trenutek hodilo na misel toliko nepotrebnih stvari, da sem se kar vrtil,

a storil ničesar; spomnivši se pa vlaka, sem dirjal, da sem vendar na kolo-dvoru še ujel vlak, pa samo z očmi, ravno ko je odhajal. Da sem moral narediti čez ves vozni red, katerega sem znal že skoraj na pamet, napraviti črto ter se potem brez vsakega načrta voziti, me je prav bridko „dirnulo“. Zdaj pa — tisto popoldne pred večerom, ko sem se odpeljal proti Temešvaru — pa sem še čebele pregledal, eden Drory-jev panj zvagal, se poslovil pri Rôpovem očetu, pobasal v kovčeg perilo, kolikor se ga je zdelo „naši materi“ potrebno za 14 dni in nekaj čebelarških knjig in biležnico in bil sem gotov, prej kot v četrť ure. Pred odhodom sem dal otrokom še nekaj lepih naukov, kako naj mamu ubogajo, kako se naj le blizo čebel drže, ker bodo tam najbolj varni, ker se drugi ne upa blizo kot oni in če bi jim pretela kaka nevarnost, naj se kar k čebelam zatečejo, ker njih poznajo ker so moji, drugih pa ne in da mi naj nikar ne potrġajo vseh jabolk, ki jih že zdaj tako mikajo, ko še zrela niso — in kar je takih otroških zapovedi sem še ponovil in priporočal, jim segel v roke, najmanjša dva tudi malo k sebi pritisnil — no in potem sem šel, spremljan od ženinih voščil, naj srečno potujem!

Dober četrť ure pozneje sem se že dričkal proti Ljubljani, kamor sem v tričetrť ure čil in zdrav dospel.

(Dalje prihodnjič.)

Dopisi.

Iz Oseka na Vipavskem. — Bral sem v „Čebelarju“ dopis iz Potoč, v katerem se gospod dopisnik bridko pritožuje zavoljo skrajno slabe letine. Tudi osebno sva se že pogovarjala o naših čebelarških zadevah in dasi so Potoče od nas komaj pet četrť ure oddaljene, je bil vendar med čebelarškima letinama teh dveh krajev zelo velik razloček. Jaz se nikakor ne morem pritoževati, vsaj v 35 letih svojega čebelarjenja pomnim samo trikrat boljše čebele kot so bile letos. Posebno jih je povzdignil pravi kostanj. Od 28. junija do 12. julija so imele čebele imenitno pašo na njem, ker vreme ni bilo v stanu biti ugodnejše, kot je bilo ravno v teh 14 dneh te naše glavne poletne paše. Za tako slabe vremenske razmere kot so bile pretečeno spomlad ponajveč povsod na Kranjskem in sosednih deželah, imel sem še precej rojev. Iz 26 plemenjakov namnožilo se mi jih je 60 panjev, pa sem še precej rojev, posebno zadnjih, združil. Za pleme sem jih vzimil 29 panjev, pa kakšnih! Boljšega blaga si niti želeti ne morem, koj dvakrat več vredno, kot lansko in marsikatero prejšnje leto, da nimam skrbi, če bi se zimi tudi izljubilo na vse pretege se iztegniti, ker zaloge nimajo samo plemenjaki dovelj tja do Velike noči, ampak tudi jaz jo imam — ho, hoj — za vse slučaje dosti. Pa sem imel vrhutega še 120 K čebelarškega izkupička, denar, ki sem ga lažje in z večjo hvaležnostjo dal v žep, kot bi ga vzel za maslo.

Iz tega kratkega dopisa posnamete lahko, da sem se mogel pretečeno leto prištrevati — kakor gospoda dopisnika iz Zg. Kašlja in izpod Kamniških planin — med srečnejše čebelarje. Da bi bili tekoče leto tudi vsi drugi čebelarji našega društva tako ali še bolj zadovoljni, to prijateljsko želi

Jožef Faganel.

Iz Zg. Kašlja, dne 2. januarja 1903. — Pričeli smo novo leto v prijetnem upanju na boljše čase. „Slovenskemu Čebelarju“ voščim iz srca prav mnogo naročnikov, udom čebelarskega društva pa prav dobro čebelarsko letino. — Čebele so v zadnji polovici decembra veselo letale; posebno gorki dnevi so bili 18.—23. decembra. Sosed, čebelar stare mere, me je sicer strašil, da ni dobro, ako pustim čebele letati po zimi, ker baje preveč medu porabijo. Jaz pa nisem mogel tega verjeti, pa tudi smilile so se mi pridne živalice, ker letos so morale precej zgodaj ostati doma.

Ko sem tako zadovoljno ogledoval dne 21. decembra šumečo čebelno družino pred uljnjakom, začudil sem se nemalo, ko med čebelami zagledam priti iz panja popolnoma razvitega trota. „Kaj pa je tebe treba bilo“ sem si mislil. A trot je veselo brenčaje odletel v zrak in se po preteku dveh minut vrnil. Panj, v katerem je bil trot, je močan drujec. Pri jesenskem pregledovanju sem videl, da ima izredno lepo matico. Na kak način in pod katerim pogojem so čebele pustile življenje debeluhu, mi je uganka. Sploh pa je bilo v preteklem letu mnogo trotov, kar se navadno dogaja v dobrih letinah, kakoršna je bila letos pri nas. Mislim, da so polni sati povzročili, če so čebele nekaj trotov pustile še pri življenju. Mercina.

Bilčaves, dano 9. novembra 1902. — Če Vam bom opisal nekoliko pretečeno čebelarsko letino, naj posežem še nekoliko v prejšno. Pozabiti namreč ne morem, kako so bile čebele dobro pripravljene za jesensko pašo, za ajdo, leta 1901. Ko bi bil „Paternevžov“ čas ugoden za branje, bi panji in uljnaki od teže pokali, a vedni dež je vzel vse upanje. Samo pet dni je bilo dobrih, ti so bili zares dobri; dali so nam toliko, da smo imeli vsaj kaj vzimiti. Prezimili smo prav dobro, zgodnja vigrad je bila zelo ugodna, poznejša slaba. Prvi roj sem imel 24. aprila. Iz raznih dopisov sem posnel, da je bila pretečena čebelarska letina posebno na Kranjskem zelo različna. Tudi pri nas tako. Kar nas je bolj v višavah, smo imeli čez leto precej vetrovno, vendar smo imeli tudi dneve, ko so nabrali nekateri panjovi po 2 $\frac{1}{2}$ kg medu na dan in smo razmeroma lahko z letino zadovoljni. V nižavah pa je bilo tako dobro, kakor tudi stari čebelarji ne pomnijo, kajti navadni panji so tehtali celo po 80 do 90 starih funtov.

Vseh drobnarij, kako sem čebelaril do zime, ne bom razkladal, samo to naj Vam povem, da sem imel tudi s „Čebelarjem“ celo leto veliko veselja. Sem že siv starček, a ni me sram povedati, da sem se kljub svojim obilnim izkušnjam prav mnogo učil in naučil iz našega društvenega lista in ne rekel bi dvakrat, da me že marsikdo ne zavida zavoljo uspehov, ki sem jih imel po „Čebelarju“. Pa tako kot jaz bi ravnal lahko vsakdo, ko bi se jih le stara navada tako ne držala, kakor Kitajcev. Vendar sem prepričan, da bo s časom še marsikateri mojih sosedov uvidel napredek in izboljšal način svojega čebelarjenja. Doniž Gaser.

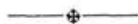
Slovenski Blajberg. — Poskusil bom tudi jaz po svoje opisati pretečeno čebelarsko letino iz te okolice. Takoj moram omeniti, da smo imeli prestati hude izkušnje, ki so se pa še precej dobro iztekle. Kot drugod,

imeli smo tudi tu ugodno spomlad, to pa le do sredi aprila. Prezimil sem 43 plemenjakov, mrtveca nisem imel nobenega in pričeli so se lepo razvijati. Glavna vigredna paša, resa in teloh, dala je toliko kot ne pomnim kdaj prej. Ko pride 12. aprila čebelarški kupec, so delali vsi panji, od najboljšega do najslabšega, novo satje. Zato je bila kupčija imenitna in prodal sem jih 28 za lepo svoto, za katero se mi ni bilo treba truditi, vsaj sem bil le za lepo zabavo in veselje še prav dobro poplačan. Ostalo mi je torej še 15 plemenjakov, najboljših! 16. aprila jih je bilo 8 pripravljenih za rojenje, imeli so že pokrite matične piskrčke in težki so bili, kot ne pomnim v tem času. Dež pa za solncem in za veseljem žalost se vrsti, a 20. aprila nastali dež in vihar in sneg in žalost in jeza, vse to pa sem menil, da ne bo nič več minilo, kajti že teden takega vremena v najboljšem času, se zdi človeku pol večnosti, a takrat je držalo že 14 dni, tri tedne, cel mesec in konca le še ni hotelo biti. Matice so v vseh panjih kar križem pele in samo čebelar ve, kako je to hudo pri srcu, če se v taki hudi stiski ne more pomagati svojim ljubicom. O Križevem je tod snežilo kot bi cunje trgal, prihodnji pondeljek in torek pa je bilo, čeravno še mrzleče in vetrovno, toliko solnčno, da so izleteli trije in trije roji z mladimi maticami. Polagoma se je potem vreme ustanovilo in so porojili do malega vsi plemenjaki, vendar posebno dobre paše do ajde nismo imeli.

Kot sem prej omenil, je bila resa dobra in se imamo le nji in telohu zahvaliti, da so imele čebele za kritični majnik bogato zalogo, da so sploh obstale. Češnja in borovnica (črnice) nista dali ob onem mrzlem deževnem in sneženem vremenu v maju prav ničesar, divji žajbelj in druge rože v juniju, kar je bilo druga leta glavna paša, je dalo zdaj komaj za sproti, smreke in jelke pa sploh ni bilo. Ker pri nas od 15. julija do 15. avgusta ni skoraj prav nobene paše in če se še vpošteva, da tudi druga poletna paša ni bila dobra, potem se ni čuditi, če smo poslali prav lahke panje v ajdo. Pa Bog nas ni hotel prav do zadnjega izkušati in blagoslovil je ajdov cvet v obilni meri, da smo prav težke vzeli domov, veliko po 30 *kg* čiste teže. Zlasti panjovi velike mere so se obnesli. Takih imam zdaj 10, a napravil jih bom še več. Hvala „Čebelarju“ za vse dobre nasvete glede velike mere!

Čebelarškim pozdravom:

M. Uschnig.

Vprašanja in odgovori.

Vprašanje 1.: Letošnjo spomlad nameravam po prestanku nekaj let pričeti zopet čebelariti. Preselil sem se namreč v tak kraj, ki je prav ugoden za čebelorejo. Omenjam, da mi tu ne bo treba prevažati čebel v pašo. Kakšne panje naj si omislím? (J. Z. v M.)

Odgovor: Kraj, kjer sedaj stanujete, nam je dobro znan in imate prav, da je lega res izborna. V kraju, kjer ni treba čebel prevažati v pašo in imate doma dovolj ajde, so „gerstunogovci“ na pravem mestu in te Vam v prvi vrsti priporočamo zavoljo priročnega opravljanja in ker so za razvitje

čebel res izborni, kot so mnoge izkušnje pokazale. Če pa so za razvitje dobri, so gotovo tudi za med, ker je naravno, da veliko čebel veliko nabere, kar so te vrste panji v krajih z ajdo sijajno dokazali.

Izkaz.

Do 15. januarja so plačali udnino sledeči udje: Andolšek Franc, Velike Poljane, p. Ortnek; Babnik Ivan, Ljubljana; Bartol Franc, posestnik v Hosti, p. Sodražica; Babnik Jakob, Zg. Šiška št. 32, p. Spod. Šiška; Bralno društvo pri Sv. Marku niže Ptuja, Štajersko; Bile Ivan, trgovec, Ilirska Bistrica; Černešek Andrej, Majšperg, p. Ptujška gora, Štajersko; Črepinko Blaž, trgovec in posestnik na Sp. Bregu pri Ptuj (Pettau); Eržen J., Cerklje, Gorenjsko; Eller Fran, nadučitelj, Marija na Zilji, p. Beljak; Fajfar Franc, Ojstervrh, p. Železniki, Gorenjsko; Golob Ivan, Sv. Florijan, p. Šoštanj, Štajersko; Gracher Franc v Bajtišah, p. Borovlje, Koroško; Gasilno društvo na Bohinjski Beli, p. Bled; Habat Jos., kurat, Podgorje, Istra; Hafner Andrej, posestnik, Sv. Duh št. 10, p. Škofjaloka; Hrastovčan Fran, Leskovec pri Krškem; Hojnik Jernej v Trnovcih, p. Sv. Tomaž pri Ormoži, Štajersko; Hlebčar Janez, Trboje, p. Smlednik; Janc A., posestnika sin v Ravneh, p. Krško, Dolenjsko; Jerše Alojzij, župnik, Št. Vid pri Zatični; Kotarska učiteljska knjižnica, Kastav, Istra; Karba Dominik v Babincih, Ljutomer, Štajersko; Kastelic Janez K., Sad, p. Št. Vid pri Zatični; Kunovar Mihael, posestnik, Dravlje, p. Sp. Šiška; Katoliško bralno društvo v Št. Juriju ob juž. žel.; Kadunc Franc, župnik v Krašnji, p. Lukovica; Košak Fran, Grosuplje; Knaflič Anton, posestnik, Loče pri Beljaku, Koroško; Košir Jožef, Podjelše, p. Kamnik; Koren Franc, Petrovče pri Celju; Klinc Franc, Gaberče št. 12, p. Senožeče; Kos Franc, Močilno št. 16, Radeče pri Zidanem mostu; Kalan Andr., direktor „Marijanišča“, Ljubljana; Kordin Jožef, trgovec, Ljubljana; Lakmayer Fran, župnik, Sv. Jošt pri Vrhniki; Levstik Vinko, šol. vodja na Vrhniki; Lassnik Peter, posestnik in trgovec, Ljubljana; Lukač Urban, žel. čuvaj, Ponoviče, p. Sava na juž. žel.; Likar Hinko, nadučitelj, Grahovo, p. Cerknica; Matjašič Janez (St. Andrä) Sv. Andraž v Slov. Goricah; Matjašič Martin, posestnika sin v Hlaponcih, p. Juršinci; Mermolja Fran, učitelj, Dobravlje, p. Sv. Križ-Cesta; Mrak Anton v Gornji Kanomlji št. 28, p. Idrija; Mikl Franc, trgovec in čebelar, Sv. Marjeta niže Ptuja, p. Moškanjci; Nagode Jos., kaplan na Trebelnem, Trebelno; Nemeč Bogumil, vikar v Gabrovici, p. Komen, Primorsko; Onič Franc v Možici (Miess), Koroško; Ploj Oton, c. kr. notar v Gornji Radgoni (Štajersko); Poljšak Ant., Zapuže, Ajdovščina; Pangerc Janez, posestnik, Tacen, p. Št. Vid nad Ljubljano; Poštrak Peter v Radislavcih, p. Mala Nedelja pri Ljutomeru; Pogorelec Jernej, posestnik v Podtaboru št. 18, p. Videm pri Dobrem polju; Pivec Josip, posestnik v Zerkovcih pri Mariboru; Podlesnik Anton v Lehnu, p. Brezno (Fressen) ob koroš. železnici; Poljšak Anton, kaplan, Naklo, Gorenjsko; Paulus Vilko, kaplan v Šmartnem pri Kranju; Peternelj Martin, Cerčno, Primorsko; Radelj Ivo, posestnik, mlinar in žagar v Gor. Ponikvah pri Trebnjem; Rozman Jurij, župnik, Kovor, p.

Tržič-Kovor; Rajter Anton, posestnik v Kristanzen, Štajersko, pošta Križevci; Rehar Jožef, čebelar v Srabotni, Dobrna pri Celju; Rojina Fran, nadučitelj, Šmartno pri Kranju; Radežič Ivan, čebelar in posestnika sin v Dobravi št. 5, p. Raka pri Krškem; Stampfl Jože, čebelar v Strgojncih, pošta Pragersko (Pragerhof); Sajovic Franc Ks., veleposestnik, Tacen, p. Št. Vid nad Ljubljano; Slapšak Julij, nadučitelj v Vodicach čez Vižmarje na Gorenjskem; Sagadin Zdravko, posestnik, Sesterže št. 41, p. Maria Neustift; Stupar Fran, adjunkt c. kr. kmetijske družbe, Ljubljana; Sitar Anton, vrtnar v Mengšu; Sušnik Franc, posestnik, Laporje pri Slovenski Bistrici, Štajersko; Slana Jernej v Iljašovcih, p. Križovci, Štajersko; Smrekar Josip v Bajtišah, p. Borovlje (Koroško); Šorli Matija, c. kr. ravnatelj pošt. urada, Ljubljana; Schmeidek Iv., učitelj, Rova, p. Radomlje, Gorenjsko; Šegula Janez, veleposestnik v Hlaponcih, p. Juršinci; Šmid Matija, Selce pri Škofji Loki; „Pater“; Tomšič Jožef, žel. stražnik, Mala Bukovaci, p. Ilirska Bistrica; Trentura Osvald, Majšperg, p. Ptujška gora, Štajersko; Teran Peter, mlinar v Bistrici, Podbrezje pri Podnartu; Uschnig Matheus, W. Bleiberg, p. Unterbergen; Valenčič Ivan, Dolenje št. 40, p. Jelšanje; Valentinčič Franc, čebelar v Pevmi pri Gorici (Primorsko); Vintar Josip, župnik v Bilčovšu, p. Bistrica v Rožni dolini (Koroško); Zupanec Jernej, čebelar in posestnik v Radislavcih, pošta Mala Nedelja pri Ljutomeru; Zagradišnik Jožef, posestnika sin v Slatinah, pošta Ročiška vas na Raki, Štajersko; Zadravec Peter, župnik pri Sv. Lenartu, pošta Velika Nedelja; Zupan Martin, Št. Janž, Dolenjsko; Zupančič Janko, nadučitelj, Sv. Vid nad Cerknico; Zalokar Mihael, Radovljica, Gorenjsko; Zacherl Fran, učitelj v Ljutomeru, Štajersko; Žumer Anton, Javornik, Gorenjsko; Žičkar Josip, dekan, Videm, Štajersko; Živko Janez, nadučitelj, Sv. Martin na Pohorju; Žemva Matija, Podhom št. 4, p. Gorje pri Bledu; Božič Peter, župnik, Ravne, p. Cirkno via Idria; Ambrožič Mihael, Mojstrana; Vodstvo kranjske kmetijske šole na Grmu pri Novem mestu; Črnagoj Fran, nadučitelj, Barje; Šola na Barju, Ljubljana; Šolsko vodstvo v Koroški Beli; Furlanič Anton, Plavje, p. Žavle pri Trstu; Herle Anton, Solčava; Logar Anton, Verbovo, p. Il. Bistrica; Žefrin Miha, čebelar, Verbica, p. Il. Bistrica.

Raznoterosti.

Baron Rothschütz-a čebelarske knjige. Kdo je ta gospod, vedo naši društveniki iz prejšnjih letnikov „Čebelarja“. On ni samo povzročitelj, da je naša čebela zaslovela po širnem čebelarskem svetu, temveč je bil tudi ustanovitelj prvega čebelarskega društva na Kranjskem leta 1873. katerega predsednik je bil dve leti. Bil je tudi izboren urednik takratnega društvenega lista, ki je izhajal kot „Slovenska Čebela“ in „Kraimer-Biene“. Kdor pa hoče poznati barona Rothschütza tudi kot čebelarskega mojstra prve vrste, naj naroči, če je več nemščine, njegova čebelarska slovstvena dela, katera so vsi nemški čebelarski listi tako laskavo ocenili, kot se to le malokateri čebelarski knjigi primeri. Pretečeno leto izšla je tretja izdaja teh imenitnih knjig in kdor hoče vedeti vse, kar je treba vedeti dobremu čebelarju, naj si

zdaj v zimskem času omisli to izborna delo, nikdar mu ne bo žal. — „Bienenzuchtsbetrieb“ 1. in 2. del po 3 K, oba dela 5 K, „Krainger Biene“ 1 K in „Nachschlags- u. Handwörterbuch“: to so naslovi njegovih knjig. „Die erprobte Honig-Köchin“ pa je spisala baronova soproga Antonija Ravenegg, rojena grofica Lichtenberd. Tudi to knjižico toplo priporočamo, vsaj ima, čeprav samo na 75 straneh, vendar toliko navodil kako uporabljati med v gospodinjstvu in pri bolnikih, da nam bodo žene hvaležne, če jim preskrbimo to lično delce.

Vse navedene knjige, kakor tudi vsakovrstno čebelarstvo orodje, ima v lastni zalogi baron Rothschild v Smreku pri Višnjigori. Cenik pošlje zastoj in franko, knjige in orodje pa udom našega društva 10% ceneje.

Listnica uredništva.

Gosp. P. na B.: Prosimo, če mogoče na 2. februarja! Na svidenje taisti dan! — Gosp. A. J. na B. B.: Ne v tem smislu, ampak kako sploh čebelarite v Vašem kotu, namreč od ozimljenja, spomladi, poleti in voznja v ajdo. To bi v kratkih potezah povedali in Vaš glas se bo daleč čul. Prosimo — če Vam čas dopušča. — Gosp. H. L. v G.: Obljuba dolg dela! »Ma«, Vi boste obljubo gotovo tudi izpolnili. — Gosp. J. F. v O.: Ste li zdaj zadovoljni? — Gosp. »P.«: Pismo v opravičenje s tehtnimi razlogi tja o Svečnici! — Gosp. J. J. v A.: Po prihodnji seji društvenega odbora daljše pismo! Med tem pa prosimo česa za prihodno številko. — Gosp. J. S. v V.: Zakaj ne, to pojasnimo v kratkem. Toda Vaš prevoz in uspeh ajdove paše, to poročilo bi bilo kot članek ali kot dopis zanimivo. Pa še kaj drugega nam boste poslali, ker lahko! — Gosp. A. B. v Lj.: V tej številki ne! — Gosp. A. S. v M.: Glede panjev pismeno ali najbrže s člankem v »Čebelarju«. — Gosp. Fr. H. v L.: To bo lep dan, kadar pridete! Tja na sv. Jožefa, če bo lepo, ko bo naša živalca zopet v življenju. — Dotičnim gg.: Pripravljeno za prihodnjo številko, zato brez zamere, prosimo!

Čast. gg. udom!

S to številko smo stopili v 6. leto našega obstanka. Prvo številko dobe vsi dosedanji udje s prošnjo, naj nam ne ostanejo samo zvesti tudi v prihodnje, ampak naj si prizadevajo pridobiti novih udov. Žalostno je, da se v vseh kronovinah, kjer prebivajo Slovenci, ni združilo več čebelarjev v panju „Slovenskega čebelarstva“ kakor okoli 300. Tem žalostnejše je to dejstvo, ako se pomisli, da je imelo 1. Čebelarstvo društvo na Kranjskem, ki je bilo ustanovljeno leta 1872 čez 700 udov. Sedaj pa, v času organizacije, in tako malo zanimanja za toli važno panogo kmetijstva kakor je čebeloreja. Nadejamo se, da se bodo v prihodnje čebelarji bolj oklenili našega društva, ki je po svojih skromnih denarnih močeh že veliko storilo za napredno čebelarstvo.

Prosimo še, naj se udnina dveh kron čim prej pošlje podpisanemu blagajniku, da bode mogoče naslove ob enem napraviti, kar je iz upravnih ozirov potrebno.

I. N. Babnik.

25 panjov »Parevta« z 16 okvirji proda po K 1.50 I. N. Babnik v Ljubljani.

Čebele kupuje M. Ambrožič v Mojstrani na Gorenjskem. — **Prodaja** pa isti umetno satovje s pravega čistega voska.

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se pošiljajo gospodu I. N. Babnik-u v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega čebelarja“ Francišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik Mihael Rožanec. — Lastnik »Slovensko čebelarstvo«

Tisk J. Blasnikova naslednikov v Ljubljani.